

Utorok 20.11. 2012 Pokazený počítač

Ako na potvoru, minulý týždeň, sa náš počítač rozhodol, že sa zrúti. A bum, nedal sa zapnúť. Slávinovi trvalo 2 dni, kým ho ako tak rozchodil. Poslednú zálohu spravil v septembri, takže všetko po septembri bolo nenávratne preč. Pár dní predtým som ešte spísala zážitky z dovolenky v Rumunsku. A tak to teraz zrekapitulujem veľmi rýchlo a skôr cez komentáre pri fotkách.

1. Let cez Wizair. Prvý a posledný krát. Po nastúpení nás vyzvali vystúpiť, lebo sa lietadlu nedalo vzlietnuť. Ešteže sme nečakali do ďalšieho dňa. No i tak mali naši dvaja terminátori dosť. Zalomili 10 minút pred pristávaním. Takže 3-hodinový let sa niesol v duchu. Zabav obe deti. Doleteli sme o 1.00 ráno a neviem, kto bol viacej unavený, či oni alebo my dvaja s tatom.
2. V Bukurešti sme boli iba do ďalšieho rána, kedy sme odišli na vidiek do hôr pri Piatra Craiului, na chatu Bogdanových rodičov. Keď sme tam boli naposledy, bola to malá dedinka neďaleko Drakulovho hradu v Brane. Teraz im za záhradou vyrástol obrovský hotel. A nebol jediný. Hovorí sa tomu biznis budúcnosti a Bogdan tvrdí, že je napredaj. A ak by sa mu podarilo predat' dom v hlavnom meste, tak by ho kúpil. A už by doživotne nepracoval, iba cestoval. Apropo, v Bukurešti majú nový domisko o rozlohe 400m². To je na upratovacu samovraždu.
3. Hory boli na jeseň nádherne sfarbené. Nerobili sme žiadne extrémne výlety. Piánko, každý deň to bola



skôr vychádzka. Veď tato musel mať zavesených na sebe oboch a ja som spokojne cupkala a kochala sa farebnými listami a čerstvým vzduchom.

4. Čas s Bogdanom, Dianou a Mariou bol super. Viacej ležérny, lebo baby sa až tak veľmi do túr nehrnú, ale aspoň sme mali čas trkotať a trkotať. Vyzerá to tak, že Diana dostane miesto lekárky vo Francúzsku. Intenzívne sa pripravuje na budúcu kariéru na francúzskom inštitúte. Jediná vec, ktorá jej vrta v hlave je, čo bude robiť Bogdan. Plánuje ísť s Dianou a nepracovať vo Francúzsku, keďže neovláda jazyk. No, a čo iné ovláda? Cestovanie. takže Diana si myslí, že



Bogdan precestuje väčšinu peňazí, čo zarobí. Ten si robí platové plány a predstavy lekárov vo Francúzsku, ktoré mi prídu nereálne.

5. Na chatu s nami šla Bogdanova mama, ktorá nám varila. Ej, to nám bolo fajn, ako v hoteli. Je výborná kuchárka. Takže mi v podstate bolo treba variť iba pre Arlana. Ten pokračoval v samokŕmení, z čoho boli všetci zhrození. Veď 6,5 mesačné dieťa sa nevie samo najesť. No hej, to som si myslela aj ja. A hľa, trafi do úst bez problému a požuje aj bez zubov. Bogdanovi to nedalo a chcel mi ukázať, ako sa kŕmia deti. Išiel na to postupne v krokoch. Každý z nich mi detailne popisoval. Keď sa však dostal ku kroku: „chytíme dieťaťu hlavu a nasilu pcháme lyžičku do úst“, nevydržal to ani pacient a spustil rev na celý dom. Následne veterinára opľul. A bolo po školení kŕmenia batoliat.



6. Stále som nechápala, či sa Bogdan s mamou, respektíve naopak, stále hádajú, alebo je to normálna komunikácia. Vysvitlo, že mamina je dosť hádavý a vodcovský typ a Bogdanovi to padne ťažko. To, čo vyzeralo ako hádka bola bežná komunikácia. Nevie si predstaviť, ako to potom vyzeralo, keď sa naozaj hádali. Vcelku bol Bogdan dosť nervózny. Omnoho nervóznejší, ako sme si ho pamätali. Vysvitlo, že je to kvôli práci. Jeho snom je cestovať a nepracovať. Už teraz precestuje minimálne 1/3 roku a chcel by to dať na 1/2. Na to, aby dokázal vyžiť (zaplatiť 2 zamestnancov v ambulancii a všetky náklady spojené s prevádzkou domu) potrebuje minimálne 2500 euro mesačne. Na Rumunsko dosť. Tak sa nie je čo čudovať, že bol nervózny. Telefón mu zvonil od rána do večera.



7. Po návrate do Bukurešti sme sa stretli so zvyškom mafie, čo sme spoznali buď na trekoch, raftingu alebo na splave delty Dunaja. Prežili sme super večer (aj keď sme sa asi všetci prežrali). Zasmiali sme sa na Slavovi, ktorému sme neprezradili, že koláč, čo sme mali bol z tekvice, ktorú neznáša. Každý ho pozoroval a čakal na 1. Reakciu. Keď mi cez zuby povedal, že ten koláč chutí ako tekvica a ešte sú tam aj hroziienka, všetci vedeli, že je zle a vybuchli sme do hurónskeho smiechu.

Aj Milla sa zabavila. Hrala sa na dekoráciu vianočného stromčeka. Podstata hry bolo obaliť do toaletného papiera hocijakú obeť, ktorá s tým súhlasila, stačilo, aby si sadla na zem. A tak sme odlietali všetci spokojní, až mi bolo ľúto a budú mi chýbať (aj keď zúrivy a nadmieru čistotný Bogdan možno ani nie☺). Neustále behal po dome s vechťom a utieral a zbieral všetky omrvinky a špinu po našich deťoch, keď stolovali. Je fakt, že Arlan narobí bordel. No, Bogdan to pojal tak drasticky, že som mala pocit, že by ich najradšej vyložil na terasu a nechal jesť tam.





dobré. Iba sami dvaja. Nabudúce vyberám rande ja:)

Po návrate nás čakalo spoločné rande. Dohodli sme sa s tatkom, že si raz do mesiaca vyjdeme a deti niekto postráži. Ponúkla sa nám Kasia. Chce odstaviť Antonyho, tak večer mimo domu jej padol celkom vhod. Prvé rande vyberal tato. Romantika. Rugby zápas Francúzsko Austrália. O rugby neviem nič. Hráči mi z posledného radu najväčšieho štadiónu vo francúzsku pripadali ako malé blchy. Mala som pocit, že sú viac na zemi ako na nohách. Buď sa zrážali alebo sa pretláčali v obrovských kopách. Zhora vyzerali ako tancujúci pavúk. A tak som pozorovala fanúšikov. Niektorí to fakt prežívali. Až som mala pocit, že ich klepne. A niektorí si užívali vlň, čo diváci robili neustále dookola. Ale bolo

Štvrtok 22.11. 2012 Pri stole

Naše spoločné stolovanie začína byť zaujímavé. Myslím, že celý barák vie, keď príde na Arlana hlad. Začne kričať a krik sa neutiší ani potom, ako si sadne do sedačky k stolu. Vždy pred seba dostane svoju porciu v kúskoch a hlasne kričí pri každej snahe si napchať čo najväčší kus do úst. Je to smiešne, príde mi akoby nejedol 100 rokov. Po 5-10 minútach (kedy asi príde nejaký ten signál čiastočného nasýtenia do mozgu) sa stíši a jeme bez kriku. Potom prichádzam na rad ja. Je to moment, kedy ho dokfím s lyžičkou niečím tekutejším. Inak neotvorí ústa ani za svet. Naša nasledovná konverzácia vyzerá takto: *Ja: „Milla, prosím, jedz, budeš to mať studené.“* Milla sa ďalej hrá s jedlom, okrikuje Arlana, aby nekričal a vyspevuje.

Ja: „Schriemprie už dost. Stačí. Jedol si už veľa.“

Milla: „Mami, ja si už neprosím.“ Nemá zjedené ani polovicu a tvári sa, že je napraskaná. „A môžem teraz dostať nejaký cukrík?“

Ja: „Arlan, chceš ešte dojesť Millino?“ Arlan: „Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...“ A znovu pchá.



Po chvíľke sa začína hompáľať dopredu a dozadu. Vtedy viem, že je koniec a treba nám kakať. Nasleduje povinné poutieranie a ocucanie milovaného vechťu (dezert) a po položení na zem sa ozve hlas prírody...



Spolu so ukončeným 7. Mesiacom sa zároveň začal stavať na štyri a péruje. Najviac ho baví, keď pri ňom niekto sedí a povzbudzuje: „Brm, brm, brm.“ Pekne kmitá do rytmu. Okrem toho nám pôjdu asi skôr (alebo neskôr) zuby. Schriempie, chudák, slintá odušu. Ani nestíham vymieňať podbradníky. Ohlodáva všetko, aj rúru od vysávača, keď sa k nej dostane. Soplí a soplí. Uf, už nech to máme za sebou.

No, a samozrejme, raz do týždňa sa koná jacuzzi party, na ktorej sa podieľajú všetci, vrátane Arlana. Napustí sa plná vaňa a potom, šup, stlačením 1 gombíka sa spustia „bublíííííinkýýýýýý“.

S Millou pokračujeme v stredajšej biblickej hodine spolu s výrobou niečoho zaujímavého k téme. Už máme vyrobenú veľrybu a Jonáša, pohár na jedlo pre prasiatka, zodpovedný balón a včera sme doplnili repertoár o vianočný svietnik do okna. Od nedele zapalujeme 1. sviečku na adventnom venci, čo sme spolu vyrobili.

Sobota 8.12.2012 Chorá babina a Mikuláš

Milla sa babiny nevedela dočkať. Už týždeň dopredu som jej ukazovala na jej kalendári, kedy už konečne príde: „Ešte sa tri razy vyspiš, dva, jeden, a zajtra príde.“

Milla: „Dnes, keď sa zobudím?“, pýtala sa večer pred jej príchodom. Nakoniec to všetko dopadlo inak.



Babina prišla a ochorela. A tak musela zostať v posteli. Veľmi si Paríž ani nás neužila. V noci nemohla pre silný kašeľ spať a cez deň jej tiež nebolo dobre. Ale aspoň mala s nami pár pekných chvíľ, keď jej bolo lepšie.

Arlan si ju oslintal a venoval jej ešte stále bezzubé široké úsmevy. Zuby sa už asi tlačia, lebo posledný týždeň má sople, hnačky a plače pri každom dotyku úst. Celý deň ho treba prenosiť, inak fňuká. Iba na rukách sa upokojí. V noci je tiež niekoľkokrát hore. S jedlom prestal trvať na tom, že sa nakŕmi jedine sám a pre bolesť otvára ochotne ústa na lyžičku. Asi mu budem musieť začať dávať aj olovrant. Kojenie

mu pravdepodobne nestačí. Plače od hladu. Zatiaľ nevie pri štvornožkovaní prekladať ruky, no, vie sa odrážať dopredu. Ako žaba, dostane sa všade, kam potrebuje.

Babina vystihla čas Mikuláša. Priniesla už aj vianočné darčeky, ktorým sa Milla potešila a nejakú čokoládu si nechala ako bonus na Mikuláša. Vysvetlenia sa chopil tato. Večer 5. Mille povedal, že v noci bude chodiť Mikuláš. Ak poslúchala, nájde si ráno niečo pri čižme, ktorú dali spolu pri balkónov dvere. Hm, zabudol jej pripomenúť, alebo ju naučiť, že čižmu treba vyčistiť. Takže tam bola taká riadne špinavá. No, nevadí, mužský pohľad na vec. Horšie to bolo s tým vysvetlením, lebo to pôsobilo strašidelne. Milla ani nechcela zaspáť. Keď sa v noci zobudila, pri čižme bola omaľovaná, gumové cukríky a čokolády. To posledné dostal aj tak tato, keďže ich nechcela. Bola z faktu, že ten Mikuláš sa u nás zastavil taká vystrašená, že už v izbe nechcela ani zostať a darčeky ju ani nezaujímali. To, čo chcela, bolo dostať sa preč z izby.

Vo štvrtok sme boli navštíviť alergológiu. Milla dostala na chrbát 3 nálepky s reakčnou mastičkou a po 48 hodinách uvidíme, či nájdeme nejakú reakciu. Dodatok zo sobotného večera: Reakcia je, slabé začervenanie. Tak som ju od fotila a alergiológicka to vyhodnotila ako negatívne. Takže, hor sa, jeme všetko, žiadne reštrikcie.

Utorok 11.12. 2012 A Arlan už švornožkuje..... mama, už si dovarila, doupratovala, odteraz ma musíš mať stále na očiach. Je rýchly ako vietor.

Piatok 15.12. 2012 Vianočné party

Aj keď Milla najprv tvrdila, že vystupovať v Busy bees na vianočnej party nebude, nakoniec ju tato presvedčil. Zobral si dokonca v práci ½ dňa voľno. Ráno pred predstavením sme sa neobišli bez stresu. K tomu ešte hustý dážď a vietor. Nevedeli sme nájsť miesto na parkovanie a keď ho Slávino našiel, prišiel s Arlanom bez jednej topánky. Ale nevadí. Vyzuli sme sa, prezliekli Millu za vílu a usadili sme sa vo veľkej sále plnej očakávajúcich rodičov. Počas týždňa je v BB 36 detí, maximálne 12 v 1 deň. Takže niektoré deti sa navzájom nikdy nevedeli a nacvičovalo sa vždy po častiach.

Milla bola prezlečená za vílu, iné deti za snehuliakov, vojakov a zajacov. Počas hodinového programu zaspievali Jingle bells, Father Christmas, Sleeping bunnies a zahrali divadlo o Santovi. Sem-tam pôsobili úplne dezorganizovane, občas pekne spolu spievali. V každom prípade to bolo celé veľmi zábavné. Asi aj

vyhladli, lebo po programe sa vrhli na občerstvenie takmer všetci. Vráťane Arlan, ktorý tlačil všetko, čo sa mu dostalo do rúk. Spoznali sme sa so zaujímavými ľuďmi a konečne sme dohodli večeru s Marhallovcami.



Štvrtok 20.12.2012 Auntiiiiiiii Zuzkaaaaaaa

Odpočítavali sme dni. Nakoniec sme sa dočkali. V stredu ráno sme boli vyzdvihnúť očakávanú auntie Zuzku na stanici RER. Prišla s veľkým kufrom plným dobrôt. Vianočné trubičky, piškóty, zmes na varené víno, bryndza. Iba ten kapor sa jej už nevместil, tak sa, chůďa, bude musieť uspokojiť s lososom. Ale zato jej to vynahradíme inými dobrotami. Teraz jej treba nakúpiť darčeky, aby neodchádzala s prázdny kufrom. Milla sa tešila, ani do škôlky nechcela. Ale už iba 2 dni. Okrem toho sa zajtra kupuje vianočný stromček, tak to nejak vydrží. Pomaly sa všetci dostávame do vianočnej nálady. Obrus s prestieraním sú ušité, dekorácie vyrobené. Už iba doladujeme menu a vymýšľame, čo upečieme a uvaríme. Z reprákov ide vianočná hudba a do zásoby sme si pripravili tradičné vianočné 3 oriešky pre Popolušku a Perinbabu. To keby sa nám cnelo, keďže to budú 1. Vianoce spolu a mimo Slovenska.

Tato mal včera vianočnú večeru z projektu a prišiel v takom stave, že som sa čudovala, že prišiel. Hneď dostal paralen a švédské kvapky. V noci sa s nim v jednej izbe nedalo vydržať. Mala som pocit, že som v krčme. Ráno odniesol Millu do školy a vrátil sa ešte na 2 hodiny dospať. Keď odchádzal do práce, vyzeral ako prejdený parným valcom. Predpokladám, že z dnešného rande, kino, asi nič nebude.

Utorok 25.12. 2012 Štedré Vianoce

A je po Štedrom dni. V podstate je po týždni so Zuzkou. Dnes si ešte skočila pozrieť Eifelovku a večer už odchádza. Prešlo to rýchlejšie ako rýchlo. V piatok sa ozdoboval stromček. Krásny, zlato-červený. Auntie sa pri ňom zrealizovala dokonalo a i Milla ju poslúchala, kde a ako vešať



ozdoby. Ak by to bolo na Mille, všetky by boli vedľa seba. Teraz už len udržať Arlana mimo jeho dosahu. Páčia sa mu tmavé gule, ktoré sa dajú dobre ocucávať. V sobotu sa nám dokonca podarilo vyraziť do Paríža a pozrieť si natrieskané nákupné centrum La Fayette. Obrovitánsky stromček, čo siahla až po kupolu bol nádherný. Nechali sme sa zlákať nejakou okrášľujúcou magickou kozmetikou a spokojné sme odchádzali späť k tatovi, čo strážil deti. Na 2. Ráno dospával až do obeda. Teda, riadne ho zmohli. Aj Zuzka bola unavená. Skonštatovala, že ani nevie, či mať deti, lebo je to zaberák. Ale hej, veď bude super mama, len žiaden strach.

Okrem toho som ju zničila pri behu. V rámci udržiavania si línie a vyvetrania si hlavy po ťažkom dni s deckami sme si vybehli večer spolu na 45-minútový poklus. Držala sa výborne, dokonca zmákla vybehnúť aj kopec, kde sme predtým bývali. Niektorí ľudia ho nedokážu vyjsť ani pomalou chôdzou. Prekvapila ma. Niekedy, keď nemám silu, ho nevybehnem ani ja.

Milla spávala s auntie a Arlan má plačlivé obdobie. Pri jedení ho ide rozhodnúť od hnevu. Nevie, či kvôli tomu, že mu nechutí, či kvôli frustrácii, že sa nevie najesť sám, alebo od únavy. Je nervný, uplakáný a aj schudol, keďže sa ho nedá nakŕmiť. Slavo tvrdí, že konečne. No, neviem, aspoň mával lepšie nálady, keď mal viac tuku. Tak sa často krát stane, že skončí rýchlo v postieľke. Niekedy sa zdá, že je až za to vďačný. Včera sa začal stavať aj na nohy. Takže to s ním bude znovu náročnejšie.

V nedeľu sme vybehli na vianočné trhy pri Slávinovej robote na La Défence. Včade rozvoniavali dobroty a Zuzke ostalo tak zle, že sme sa báli, aby niekde



neodpadla. Pizza, čo sme mali na obed spolu s výparmi jej nespravili dobre. Ledva sa dovliekla domov. Potom sa trochu vyspala a znovu fungovala. Po týždni s nami bude asi potrebovať ešte dovolenku, aby si oddýchla.

Na štedrý deň sme boli usilovné ako včeličky. Šosovicová polievka s hubami a slivkami rozvoniavala už od rána. Šalát sa tiež pomaly robil a hneď na 1. krát vyšiel, ako mal byť a chutil dobre. Ešte chytro hodiť jablkovo-orechovo-čokoládový koláč do trúby a večer to zakončiť prípravou ryby. Losos, naša tradícia. Veď, aj tak by nemal kto zabiť kapra.

Iné koláče sme ani nevymýšľali. O chvíľu prídu naši a prinesú plný kufor Borkiných koláčikov a zákuskov. Pomedzi prípravy sme si zašantili v



obývačke na pieseň Abby "Happy new year". Ani sa nám nezdalo, že sme veľmi hluční. No, keď zazvonil zvonček, prvé, čo mi napadlo bolo, že je to suseda. Presní ako hodinky sme o 16.30 zasadli k prestretému stolu. Milla už bola taká hladná, že sa pustila do oblátok a v podstate sa z nich aj najedla. Tato mal prípitok ako sa patrí. Tešil sa na oblátky s medom, cesnakom orechmi a...čerešňami. Tento rok ich zamenil za jablká. Neviem, ako bude túto tradíciu vysvetľovať Francúzom.



Arlan nespokojne ohríňal nos nad zemiakmi a lososom a fazuľkami a neustále poškľoval po zemiakovom šaláte. Tak trochu dostal. Ucapkal si ho ležérne na podnose pred sebou. Odekoroval lososom a potom sa do neho hrubým, nefrancúzskym spôsobom pustil. To bolo radosti a spokojnosti. Uvidíme, čo to spraví v plienke.

Milla sa nevedela dočkať darčiekov. Dali sme ich pod stromček už noc predtým a musela odolávať pokušeniu celý deň. Hneď ráno so mnou začala vyjednávať, že by si jeden odbalila a na ostatné by počkala do večera. Haha, potvora. Samozrejme, že som sa nedala.

Po večeri sa vrhla na rozdeľovanie. Podľa svojho mena, ktoré už vie napísať, si našla hneď všetky darčeka. Bolo ich dosť. Dinosaur, fixy, pečiatky, písmenká do vane, šperkovnica, prilba na bicykel, nohavice, nálepky. Nevedela, kde začať. Tato bol spokojný s 8 párami bežeckých ponožiek a holiacim strojčekom a ja som bola vyvedená z miery.

Najviac darčiekov čakalo na mňa. Tato tvrdil, že som najviac poslúchala... hm. Keď som otvorila obálku a nasal kurz varenia v Parížskej škole varenia, až mi padla sánka. Pôjdem sa učiť piecť francúzske bagety. Okrem toho parfums, kozmetika, kniha, CD a ... "Niečo ťa čaká vonku pred dverami," oznámil mi tato. A naozaj, vonku čakal novučičký bicykel. Biely, dámsky...nádherný. Prišlo mi to všetko tak veľmi...štedré, že som to potrebovala sama predýchať v izbe. Len na pár minút. Medzitým si auntie rozbalila svoje francúzske espresso šálky spolu s Millinovým dielom, spinningov nohavice a potešila sa CD-čku. Arlan si ocucával slimáka, čo dostal od Zuzky, oslintal 2. darček, nohavice a bundičkou. Môj darček, na ktorom som robila posledný týždeň po nociach ho až tak veľmi nezaujímalo. Patchworkové návlečky s motívom kotvy. Nevadí, dúfam, že sa mi bude v nich dobre spať. No, a večer, keď už decká zaspali, sme sa zvalili na gauč pri pohár šampusu a kecali sme.



Sobota 29.12. 2012 Vytúžený oddych a výprava Kiwi

Spolu s našimi prišla aj veľká pohoda a moja vytúžená „dovolenka“. Podelia si deti, spolu ich zvládnu ľahšie a ja mám voľno. Let z Viedne zvládli ľavou zadnou. Síce s malou dušičkou, lebo nehovoria žiadnu cudziu rečou, no, zvládli. Teraz by si trúfli hádam aj cestu okolo sveta.



Moje podozrenie o kufri plnom jedla sa splnilo. Naši mali 2 osobné kufre a 1 maxi kufr. Borka sa činila a poslala 3 veľké škatule vianočných koláčikov a sáčok orechových paličiek. Okrem toho lekváry, orechy, hurky, klobásky, horčica, slaninka. Jednoducho všetko to, čo nám tu tak beznádejne chýba. Naspať vložia kufr do kufru. Deti sa tešia. Starí rodičia behajú, naháňajú, hrajú sa a krmia. Arlanovi prešla hnačka a znovu nabera stratené gramy.

Napcháva sa od rána do večera. Už mu nestačí iba loziť. Potrebuje sa stavať pri nábytku a niekedy sa mu

podarí riadne nebezpečný kúsok. Babi bola šokovaná, že sa ho nedá ani prebaliť. Tak sa učí, ako sa prebaľuje za pochodu, pri lezení, alebo keď sa len tak potrebuje metať. Okrem toho sa začal stavať pri nábytku. Už je na líci označovaný veľkou modrinou. Treba ho neustále strážiť, lebo pud sebazáchovy je nulový. Keď sa mu podarí sa vyškríabať a postaviť sa a niečo ho zaujme, chytí to do ruky a pustí sa. Zabudne, že sa treba držať aj naďalej. Takže sa podobáme na hnilú hrušku....

A my s tatom sme boli v kine na Hobbita, na spoločnom obede a večer sme si vybehli sa poprechádzať na sviatočný Montmartre. Napriek oddychu sa tato nevzdával myšlienky na iný oddych. Dovolenku. Celé sviatky prechádzal last minute ponuky do teplých krajov. Vedela som to. Vždy ho to okolo Vianoc chytí. A potom ide ako buldozér. Tam taká ponuka, tu onaká. Hentam sa dá vidieť to a táto, no, to je predsa splnenie tvojho snu. Zápasila som sama so sebou. Ak naznačím čo i len kývnutím hlavy, že by som pristala na myšlienku dovolenky, hneď sú objednané letenky.



Tak som odolávala celý týždeň. Tato prichádzal so šialenými nápadmi typu: „*Ved' teda, zoberiem iba Millu. Do Chile alebo Bolívie na 3 týždne. To bude zábava.*“ Predstavovala som si tú zábavu. Vynervovaný tato, lebo by sa nedalo ísť jeho tempom. Vynervovaná Milla, lebo by nevedela, čo jesť, unavená... Ak mi tato pripraví prezentáciu, kde mi podrobne opíše svoj plán, svoj záložný plán a svoj núdzový plán, začnem o tom rozmýšľať.

Po pár dňoch ho to prešlo a začal ponúkať teplé kraje pre všetkých 4. Seychely na 2 týždne. Hahaha, odtrepem sa do raju na zemi, aby som tam naháňala a strážila 2 deti a vymýšľala, čo im dám jesť, keďže sa nedal objednať hotel s penziou. Zabudni. Mesiac stanovania na Novom Zélande, bola posledná ponuka, pri ktorej ma hrklo. Niečo uletenejšie si ani nemohol vymyslieť. Strávim minimálne 24 hodín v lietadle s 2 deťmi a budem s nimi mesiac jazdiť v aute a stanovať. To by som po návrate potrebovala rovno kúpele. Pár dní nič nepovedal. Videla som na jeho tvári smútok. Ale viem, že keď i len ceknem, už sa z toho nevyvlečiem. A tak aj bolo, nakoniec som na Nový Zéland rezignovala. Hobbit ma presvedčil, že tie kúpele možno ani nebudú nutné. Respektíve ich absolvujem tam. Stačilo to spomenúť a na 2. večer sme boli hrdí držiteľia leteniek Paríž-Auckland. Už iba zistiť, aké prírodné oblbováky môžem dať deťom na 24 hodinový let. Noc na to som ani oka nezažmurila. V duchu som balila kufre, robila zoznam potrebných vecí a pripravovala kufírik 1. pomoci spolu so záchranným jedlom pre deti.

Utorok 1.1.2013 Šťastný nový rok

Spolu so starým rokom odchádzajú aj naši. Ostáva znovu ticho a pocit prázdna. Využili sme ich prítomnosť a posledný večer na Silvestra sme sa vydali do Paríža. Už o 22.00 sa po Champs-Élysées nedalo poriadne ani prejsť. Eiffelovka bola vyblýskaná až po samý špic. Na každom metri ponúkali v stánkoch šampanské spolu s umelými pohármi na stopkách. Po 2 hodinách mačkanice sme to vzdali a zadarmo (všetky spoje sú bezplatné celú noc) sme sa odviezli domov, aby sme si o polnoci štrngli na rok 2013. Ohňostroj by sme aj tak nevideli. Na Silvestra je tu zakázaný. Blbá kombinácia s alkoholom a veľa turistami.

